

Capitolul 6

Arderea-de-tot necurmată

Exod 29.38-46

„Iată ce să jertfești pe altar: doi miei de un an, în fiecare zi, necurmat. Un miel să-l jertfești dimineața, iar celălalt miel să-l jertfești seara. Împreună cu cel dintâi miel, să aduci a zecea parte dintr-o efă de floare de făină, frământată într-un sfert de hin de untdelemn de măslină fără depuneri și o jertfă de băutură de un sfert de hin de vin. Pe al doilea miel să-l jertfești între cele două seri; și să aduci împreună cu el o jertfă de mâncare și o jertfă de băutură ca cele de dimineață; aceasta este o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut DOMNULUI. Aceasta este arderea-de-tot necurmată, care va fi adusă de urmașii voștri la ușa cortului întâlnirii, înaintea DOMNULUI, unde Mă voi întâlni cu voi și unde îți voi vorbi. Acolo Mă voi întâlni cu fiii lui Israel și locul acela va fi sfințit de slava Mea. Voi sfinți cortul întâlnirii și altarul; voi sfinți pe Aaron și pe fiii lui, ca să fie în slujba Mea ca preoți. Și Eu voi locui în mijlocul fiilor lui Israel și voi fi Dumnezeuul lor. Ei vor cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeuul lor, care i-am scos din țara Egiptului, ca să locuiesc în mijlocul lor. Eu sunt DOMNUL Dumnezeuul lor“.

Am văzut deja în Geneza 3, că jertfa de ardere era adusă pe un altar. Și am găsit că și altarul este o prezentare importantă a persoanei Domnului Isus. Domnul Isus însuși spune în Matei 23.18,20 că altarul este mai important decât jertfa care se aducea pe el. Din Exod 27 putem învăța că altarul este o imagine a Domnului Isus ca Acela care a fost Om cu adevărat. Altarul era construit din lemn care crește din pământ, acoperit însă cu aramă. În Numeri 16.18,35-39 vedem că arama este un simbol al dreptății care poate trece prin judecata lui Dumnezeu fără ca să fie nimicită. O asemenea dreptate a avut Domnul Isus ca Om. El a fost Om adevărat, născut dintr-o femeie. Dreptatea Sa însă era atât de desăvârșită încât judecata lui Dumnezeu nu putea găsi nimic în El care să fie consumat. Focul în Cuvântul lui Dumnezeu este totdeauna o imagine a sfințeniei lui Dumnezeu care cercetează și consumă.

Și prin faptul că arderea-de-tot era adusă pe acest altar, ea era sfințită.

Am gândit la jertfa pentru păcat din Levitic 16. Astfel, am văzut că jertfa pentru păcat nu era adusă pe altar. „Să se scoată afară din tabără vițelul jertfei pentru păcat și țapul jertfei pentru păcat, al căror sânge a fost adus în sfântul locaș pentru facerea ispășirii, și să le ardă în foc pieile, carnea și baliga. Cel ce le va arde să-și spele hainele și să-și scalde trupul în apă; după aceea poate să intre în tabără“ (Levitic 16.27-28).

Vedem deci o diferență între arderea-de-tot de aici din Exod 29 și jertfa pentru păcat din Levitic 16. Despre arderea-de-tot am citit că „este o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului!“ Era adusă pe altar în fiecare dimineață și în fiecare seară și pe baza acesteia Dumnezeu putea să locuiască în mijlocul poporului, să fie în legătură cu el. Aceasta nu o găsim în Levitic 16. Acolo am citit că trupurile jertfelor, al căror sânge era adus în sfântul locaș, trebuiau arse afară din tabără, niciodată pe altar.

Vedem deja diferența dintre jertfa pentru păcat și jertfa pentru arderea de tot. Și cu toate acestea, ele două sunt un simbol al morții Domnului Isus pe cruce! Aceeași Persoană și aceeași lucrare este prezentată prin aceste două jertfe, însă din două puncte de vedere diferite. În jertfa pentru păcat am văzut cum Domnul Isus a fost făcut la cruce păcat și a purtat păcatele noastre în

trupul Său și cum prin aceasta a satisfăcut pe deplin dreptatea lui Dumnezeu cu privire la păcătoșenia noastră și la păcatele noastre, deci cu privire la starea noastră. Pentru păcat El a fost făcut păcat și Dumnezeu L-a pedepsit, căci numai moartea poate aduce un sfârșit unei stări păcătoase. Păcatele noastre, faptele noastre rele, El le-a luat asupra Sa așa cum am văzut în cel de-al doilea țap și El a purtat judecata lui Dumnezeu asupra acestora. Aceasta s-a întâmplat atunci când El, Cel care în viața Sa pe pământ putea spune: „Știam că totdeauna Mă ascuți” - căci El putea spune și că „Eu fac totdeauna ce-I este plăcut” - și care știa: „Eu nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine” (Ioan 11.42; 8.29; 16.32) - a trebuit să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27.46; Marcu 15.34). Asta arată ce a însemnat lucrarea Sa acolo. Dumnezeu iubește pe păcătoși, însă El urăște păcatul. Când Domnul Isus a luat asupra Sa toate păcatele mele și S-a făcut păcat pentru mine, atunci Dumnezeu nu mai putea avea nici o părtașie cu El și nici nu putea să mai privească spre El cu plăcere. Când păcatele mele și păcatele tuturor acelor care Îl vor primi pe Domnul Isus au fost puse asupra Mântuitorului și El a fost făcut păcat, trebuia să-L atingă judecata lui Dumnezeu și El trebuia să-L lase singur. Aceasta este semnificația jertfei pentru păcat. Trupul jertfei pentru păcat trebuia să fie ars afară din tabără și nu avea voie să fie adus pe altar, căci nu era de nici un miros plăcut lui Dumnezeu. Aici însă, în Exod 29, vedem - ca și în Geneza 8 - că se aducea totuși o jertfă pe altar și că aceasta era de un miros plăcut pentru Dumnezeu. Și vedem că aceasta era așa de prețioasă pentru Dumnezeu, încât pe baza acestei jertfe El locuia în mijlocul poporului Israel și putea să-l justifice ca popor al Său.

Dacă ne gândim la aceasta, înțelegem bine de ce a fost așa. Ce rezultate ar fi avut pentru noi lucrarea Domnului Isus, dacă El ar fi purtat numai judecata asupra păcatelor noastre și asupra stării noastre? Dacă zic „numai”, cu aceasta nu vreau să spun că aceasta ar fi fost un lucru mic. Când un păcătos se vede pe sine în lumina lui Dumnezeu și este conștient de faptul că el ca păcătos pierdut merită judecata lui Dumnezeu, atunci el are numai o dorință: Dumnezeu să-i ierte păcatele. Gândurile sale nu merg mai departe. El dorește numai un lucru: să scape de iad. El vine la Dumnezeu, își mărturisește păcatele și cere har. El se roagă: „Dumnezeule, iartă-mi păcatele, ca să nu ajung în iad” - Aceasta este ceea ce prezintă jertfa pentru păcat; acum, pe baza lucrării Domnului Isus, nu mai este nici o judecată a noastră cu privire la păcate. Pe baza jertfei pentru păcat, Dumnezeu ne poate ierta păcatele și nu mai trebuie să exercite nici o judecată asupra noastră - și nici nu mai e necesară, căci Domnul a săvârșit lucrarea. Dreptatea lui Dumnezeu este pe deplin satisfăcută cu privire la păcatele noastre, cu privire la păcatele tuturor acelor care vin la Dumnezeu prin credința în Domnul Isus; a acelor care - vorbind în mod simbolic - și-au pus mâinile pe Domnul Isus, jertfa pentru păcat și astfel Dumnezeu îi consideră făcuți una cu Domnul Isus.

Dacă însă aceasta ar fi fost întreaga lucrarea a Domnului Isus - care ar fi fost atunci rezultatele pentru noi? într-adevăr, noi n-am fi ajuns niciodată în iad, nu am mai fi judecați de către Dumnezeu. Dacă aceasta ar fi fost totul, însemna ca noi să trăim în continuare ca oameni aici pe pământ, ca și până acum. Probabil că nu vom mai fi murit. Era însă aceasta o binecuvântare, dacă noi ar fi trebuit să trăim totdeauna aici pe pământ și în aceste condiții? Sau poate am fi încetat să mai existăm, dacă muream. Era aceasta o binecuvântare?

În Cuvântul lui Dumnezeu citim din contră, că noi care am găsit pacea cu Dumnezeu, prin faptul că am primit prin credință lucrarea Domnului Isus,

avem de primit mult mai multe binecuvântări. Aflăm din Cuvântul lui Dumnezeu că nouă nu ni s-au iertat numai păcatele, ci și că noi am devenit copii ai lui Dumnezeu și am primit o viață nouă. Această viață nouă este numită „viața veșnică” și este, așa cum ne învață Cuvântul lui Dumnezeu, viața Domnului Isus Însuși, aici El este Dumnezeu adevărat și viața veșnică (1 Ioan 5.20). Coloseni 3.4 ne spune clar că Hristos este viața noastră. În Efeseni 1.3 aflăm de altă parte că noi suntem binecuvântați cu tot felul de binecuvântări duhovnicești în locurile cerești, în Hristos. Domnul Isus ne numește în Ioan 20 frați ai Săi și spune: „Mă duc la Tatăl Meu și Tatăl vostru”. Și în Ioan 14 El ne spune că El va merge înapoi în casa Tatălui Său. Aceasta este casa unde El a locuit veșnic. Tatăl este Tatăl cel veșnic și Fiul este Fiul cel veșnic. Casa Tatălui nu este deci cerul creat și nici cerul creat veșnic. Și el a mers înapoi acolo unde n-a fost niciodată vreo creatură, căci creaturile sunt acasă în creație. El spune în continuare: „Mă duc să vă pregătesc un loc”. El spune deci, cu alte cuvinte: „Mă duc înapoi acolo unde Eu am fost dintotdeauna, în acel cer care este umplut cu dragostea Tatălui față de Fiul Său. Și Eu merg acolo să vă pregătesc un loc și, după ce am făcut aceasta, Eu revin ca să vă iau și pe voi acolo - unde n-a fost niciodată vreo creatură sau înger, acolo unde locuiesc din veșnicie numai Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Acolo vom fi noi conduși, ca acolo să ne bucurăm de tot ce a fost partea Sa, partea Fiului și să ne găsim plăcerea în tot ce a fost partea Tatălui, așa cum găsim ca principiu în 1 Ioan 1.3: „Și părășia noastră - și asta înseamnă că noi avem ceva în comun - este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos”. Vedem deci că ceea ce Domnul ne-a câștigat este mult mai mult decât faptul că judecata a fost îndepărtată de la noi și că noi nu vom fi aruncați în iad.

Apoi înțelegem, că pentru ca Dumnezeu să ne poată da toate acestea, trebuie să fie un motiv bine întemeiat. Acest motiv ne este prezentat foarte clar în Cuvântul lui Dumnezeu. Este ceea ce Domnul Isus a înfăptuit la cruce - și pe lângă aceasta nu este numai important ceea ce El a făcut, ci și cum a făcut.

În Psalmul 69.4 citim că El strigă: „Trebuie să dau înapoi ceea ce n-am luat”. Noi am răpit slava lui Dumnezeu, așa cum vedem în Geneza 3; noi am făcut pe Dumnezeu mincinos, am disprețuit faptul că El este dragoste, am disprețuit toate caracteristicile Sale minunate. Însă Domnul Isus a redat iarăși lui Dumnezeu cinstea, El a slăvit pe Dumnezeu. El a făcut acestea într-un mod așa de deosebit, încât Dumnezeu a fost mult mai mult slăvit decât l-am dezonorat noi. Domnul a plătit înapoi, dacă am voie să spun așa, mult mai mult decât cerea dreptatea lui Dumnezeu de la oameni.

Aceasta este ceea ce ne este prezentat în arderea-de-tot. Așa cum s-a spus, atâta timp cât Domnul Isus a fost jertfă pentru păcat, Dumnezeu nu mai putea privi cu plăcere spre El. Atunci Dumnezeu și-a ascuns fața de El și Domnul a strigat: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?” Și atunci Dumnezeu n-a privit cu mai multă plăcere spre Domnul Isus, ca în momentul când Domnul trebuia să strige: „M-au ajuns nelegiuirile mele;...sunt mai multe decât perii capului Meu” (Psalmul 40.12) și „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Psalmul 22). Căci tocmai în aceste momente Domnul Isus L-a slăvit pe Dumnezeu. De ce atârna Domnul Isus pe cruce? Da, este adevărat și este un gând minunat, că El atârna acolo pentru că El m-a iubit. El este Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine (Galateni 2.20). Gânduri minunate pentru inima mea, că El din dragoste pentru mine a atârnat pe cruce, ca acolo să poarte judecata asupra păcatelor mele.

O altă parte, în contrast cu aceasta, o vedem în Evrei 10, unde El spune lui Dumnezeu; „Vin să fac voia Ta, Dumnezeule“. Ioan 3.16 spune; „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu“... Și Fiul a venit de bunăvoie, ca să facă voia lui Dumnezeu; El a fost așa cum spune Filipeni capitolul 2, ca Om aici pe pământ; „ascultător până la moarte și încă moarte de cruce“. Ce ascultare a fost aceasta! Și dacă privim pe Domnul Isus în viața Sa ca Om aici pe pământ, atunci găsim că El a făcut totdeauna ce era plăcut lui Dumnezeu. El a fost singurul Om ascultător. El a slăvit în toate pe Dumnezeu într-un mod atât de desăvârșit, încât Dumnezeu, atât la începutul slujbei Sale — la botez — cât și după aceea, trei ani mai târziu, pe muntele schimbării la față, la sfârșitul slujbei Sale, putea spune: în El Mi-am găsit toată plăcerea.

Și apoi Dumnezeu îi spune: acum Tu trebuie să mergi la cruce, acum Tu trebuie să iei asupra Ta păcatele tuturor acelor care trebuie să fie mântuiți. Acum Eu vreau să te fac păcat și apoi să Te judec. Putem noi înțelege cât de groaznic era aceasta pentru Domnul, ca adevărat Om? Acolo, El, Cel care n-a cunoscut nici un păcat, trebuia să fie făcut păcat, ca și cum El ar fi izvorul tuturor păcatelor pe care noi le-am făcut. Acolo Dumnezeu a așezat păcatele noastre pe El, ca și cum El le-ar fi făcut. El, Cel care era fără păcat, care ura păcatul și care, așa cum ne spune Evrei 9.26, a venit ca să desființeze păcatul, trebuia să meargă pe acest drum! Cât de îngrozitor a fost aceasta pentru El! Însă El a fost așa de ascultător, încât a mers totuși, oricât de mare putea să fie prețul. El a mers la cruce și a lăsat ca Dumnezeu să arunce asupra Lui păcatele noastre și să-L facă păcat - și El a acceptat aceasta pentru că El a fost ascultător până la moarte și încă moarte de cruce.

Putem noi înțelege că Dumnezeu nu putea privi realmente cu plăcere la Domnul Isus ca jertfă pentru păcat? El vedea acolo asupra Lui toate milioanele de păcate pe care noi le-am făcut și El trebuia să le judece; Domnul a fost făcut păcat, așa că Dumnezeu trebuia să-L dea la moarte, așa cum Domnul spune în Psalmul 22.15: „M-ai adus în țarina morții“. Însă în același timp Dumnezeu a privit spre El cu o desăvârșită plăcere, spre un Om care a fost ascultător până la sfârșit. Nu putea să fie un alt examen mai mare. El a mers pe drum, chiar dacă trebuia să Se plângă în Psalmul 22: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce mai părăsit? Pentru ce stai departe de mântuirea mea, de cuvintele geamătului meu? Strig ziua Dumnezeul meu și nu-mi răspunzi; strig și noaptea și tot n-am odihnă“; apoi continuă: „Totuși Tu ești Cel Sfânt și Tu locuiești în mijlocul laudelor lui Israel“. Chiar în acesta situație, în cuvintele și în faptele Sale El nu-l acuză pe Dumnezeu cu nimic. El L-a slăvit în toate lucrurile, prin ascultarea Sa.

Dumnezeu a privit în acele clipe spre El cu mai multă plăcere ca oricând, căci niciodată nu văzuse asemenea ascultare. Și acesta este unul din aspectele pe care le vedem aici, în arderea-de-tot.

Însă acesta nu este totul. În Ioan 13.31, Domnul Isus spune, când vorbește despre Sine Însuși în legătură cu crucea; „Acum Fiul Omului a fost preamărit în El. Dacă Dumnezeu a fost preamărit în El, și Dumnezeu Îl va preamări în Sine Însuși și Îl va preamări îndată“. Am amintit deja în legătură cu jertfa pentru păcat, ce înseamnă acesta, pentru a face clar cât de prețios este sângele Domnului Isus, care într-o anumită măsură era stropit pe capacul ispășirii pentru Dumnezeu și cum prin aceasta Dumnezeu a fost pe deplin preamărit. În realitate însă aici se vorbește despre mai mult decât numai despre jertfa pentru păcat; acest loc ne îndreaptă și asupra acelei părți a lucrării Domnului Isus care este prezentată în arderea-de-tot. Faptul că Domnul Isus, pe când El a fost făcut păcat și a purtat păcatele noastre, a preamărit pe Dumnezeu, a fost

mult mai mult decât necesar ca să poarte judecata noastră. Dacă Domnul ar fi purtat exclusiv judecata asupra păcatelor noastre, dacă El ar fi fost făcut numai păcat și apoi ar fi murit, atunci nu ar mai fi fost nici o judecată pentru noi. Însă în momentul în care El a fost jertfă pentru păcat, El a descoperit pe deplin pe Dumnezeu. Noi Îl vedem acolo la cruce, singur. Întreaga lume este împotriva Lui. Satan cu toți demonii săi se lupta împotriva Lui și toată lumea s-a unit împotriva Lui, sub conducerea lui Satan: puterea politică și religioasă (romani și iudei) și lumea înțelepciunii și culturii (grecii). Chiar și lumea materială, pe care El a creat-o, fierul și lemnul, erau mijloace în mâna Satanei ca să-L răstignească și să-L chinuiască. Așa a fost toată creația împotriva Lui. Și în acest moment Dumnezeu L-a părăsit - în acest moment când pământul spunea: mergi înapoi de unde ai venit! nu Te vrem pe acest pământ! Pe când Domnul trăia pe pământ, El a spus: „Fiul n-are unde să-Și pună capul” (Luca 9.58), însă în acest moment nu voiau să-I dea nici măcar un loc unde să-Și așeze picioarele. Și în același timp cerul s-a închis pentru El. Așa atârna Domnul acolo între cer și pământ. El era, așa cum El Însuși a spus, ridicat de pe acest pământ. Întreaga creație era împotriva Lui și cerul nu vroia să-I dea nici măcar un loc unde putea să-Și așeze picioarele. Și în același timp cerul s-a închis pentru El. Așa atârna Domnul acolo între cer și pământ. Așa era răstignit Domnul acolo singur, cu totul singur în întregul univers. Și acolo, în singurătate totală, El trebuia să rezolve problema păcatelor, problema cum poate un om să vină la Dumnezeu, problema cum putea fi slăvită dreptatea lui Dumnezeu. El singur trebuia să facă lucrul acesta; și l-a făcut.

Însă, mult mai mult; pe când El era răstignit acolo, singur în tot universul, lovit de Dumnezeu și lepădat de creație, acolo El a slăvit pe Dumnezeu, așa cum El n-a fost slăvit niciodată. El a confirmat acolo că șarpele a mințit când a spus: Dumnezeu nu spune adevărul, tu nu vei muri... El a dovedit cât de adevărat este Cuvântul lui Dumnezeu, căci El a murit, da, trebuia să moară, atunci când a purtat păcatele mele. El a arătat cât de drept este Dumnezeu, căci judecata care trebuia să mă atingă pe mine, L-a atins pe El. El a confirmat cât de sfânt este Dumnezeu, căci El trebuia să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” El a dovedit că Dumnezeu este dragoste - un Dumnezeu care dă pe singurul Lui Fiu, ca să mântuiască pe păcătoșii pierduți. „Dumnezeu însă Își arată dragostea Sa față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5.8).

Toate acestea le-a făcut Domnul Isus la cruce și El le-a făcut în momentul în care El trebuia să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Ne dăm seama că jertfa Lui este mai mult decât era necesar pentru păcatele noastre. Ea este mai mult decât era necesar ca să satisfacă dreptatea cu privire la păcatele noastre. El a slăvit pe Dumnezeu așa de mult, cum Dumnezeu n-a fost niciodată slăvit și cum nici nu va mai fi vreodată. Da, El a luat păcatul - acest ceva îngrozitor, pe care Dumnezeu îl urăște așa de mult și prin care Dumnezeu este atât de mult dezonorat - ca prilej să slăvească pe Dumnezeu. Dacă n-ar fi existat niciodată păcatul și dacă Domnul Isus nu ar fi înfăptuit lucrarea de la cruce, niciodată nu ar fi ieșit la lumină cât de adevărat este Cuvântul lui Dumnezeu, cât de drept și sfânt este Dumnezeu și faptul că Dumnezeu este dragoste. Dacă n-ar fi fost niciodată păcatul, atunci Dumnezeu n-ar fi putut niciodată să-Și arate mărimea dragostei Sale, cum a făcut acum, când El a dat pe singurul Său Fiu, ca să mântuiască pe păcătoși, pe oamenii fără Dumnezeu. Și toate acestea le-a descoperit la cruce Omul Isus Hristos. De aceea spune Domnul Isus în Ioan 13: „Acum Fiul Omului a fost preamărit și Dumnezeu a fost preamărit în El“.

Aceasta este ceea ce găsim noi înfățișat în arderea-de-tot, ceea ce Domnul Isus a plătit mai mult decât noi am răpît lui Dumnezeu, ceea ce (dacă am voie să spun așa) Dumnezeu a primit mai mult decât cerea de la oameni. Putem noi înțelege că Dumnezeu a privit cu plăcere spre El? Niciodată Dumnezeu nu a privit cu mai multă plăcere spre El ca în momentele acestea când trebuia să-Și ascundă fața de El și Domnul Isus trebuia să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Putea dreptatea lui Dumnezeu să lase în moarte pe Omul care La slăvit atât de mult, după ce El a înfăptuit lucrarea? Nu, aceasta era imposibil. Aceeași dreptate care cerea ca El să moară sub judecata lui Dumnezeu, atunci când Domnul Isus pe cruce a luat asupra Sa păcatele mele și S-a făcut păcat pentru mine - aceeași dreptate cerea ca Dumnezeu să-L învieze din moarte și să-I dea o răsplată care era vrednică pentru un Om care a făcut lucrul acesta. Poate Dumnezeu primi ceva și să nu dea nici un răspuns la aceasta? Atunci, El n-ar fi Dumnezeu.

Dreptatea lui Dumnezeu La înviat pe Domnul dintre cei morți și I-a dat un loc la dreapta Sa: „Stai la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut sub picioarele Tale!” (Psalmul 110.1; Matei 22.44). Domnul Isus a spus de asemenea : „Dacă Dumnezeu a fost preamărit în El, și Dumnezeu îl va preamări în Sine însuși, și îl va preamări îndată” (Ioan 13.32). Dumnezeu a făcut-o și aceasta este lucrarea pe baza căreia noi putem primi toate binecuvântările. Domnul Isus a slăvit pe Dumnezeu, nu eu.

El a descoperit pe Dumnezeu, nu noi. însă Domnul Isus a făcut-o în momentele acelea când El S-a făcut una cu mine în păcatele mele, când El a purtat judecata păcatelor mele și a murit pentru mine; El a făcut această lucrare ca Locțiitor. Și astfel Dumnezeu îmi socotește mie ceea ce a făcut El. Cum s-a spus, Dumnezeu L-a înviat din morți și epistola către Efeseni trage concluzia: și noi am înviat împreună cu El. Dumnezeu L-a așezat la dreapta Sa și noi suntem așezați în El în locurile cerești (Efeseni 2). Dumnezeu a pus toate lucrurile sub picioarele Sale și potrivit cu Efeseni 9.10-13, noi vom domni împreună cu El în univers. Domnul Isus însuși ne spune că Tatăl Său a devenit acum Tatăl nostru. Acestea sunt rezultatele minunate ale lucrării Sale, care ne sunt prezentate aici în arderea-de-tot.

Aceste lucruri minunate le citim tocmai în Evanghelia după Ioan, unde îl vedem pe Domnul Isus ca ardere-de-tot. în primele trei Evanghelii, El ne este prezentat altfel. în Evanghelia după Matei, de exemplu, îl vedem ca jertfă pentru vină, „ca cel care a purtat El însuși păcatele noastre”; la Marcu, El este jertfa pentru păcat, care a fost făcut păcat pentru noi. De aceea în aceste Evanghelii El strigă pe cruce: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” în Evanghelia după Ioan nu sunt cuvintele acestea; acolo El este ardere-de-tot; acolo El descoperă și slăvește pe Dumnezeu în toată viața Sa, în totul. În Ioan 1.18 ni se spune: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut”. Și El a făcut aceasta în mod deosebit la cruce, căci acolo El a descoperit pe deplin dragostea lui Dumnezeu. Și care este rezultatul? Il vedem în Ioan 17.4, unde Domnul Isus spune: „Eu Te-am preamărit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac”. Aceasta nu a fost numai lucrarea de pe cruce! Era întreaga descoperire a lui Dumnezeu aici pe pământ, ca Dumnezeu care este lumină, ca Dumnezeu care este Dragoste. Însă cea mai înaltă și clară descoperire a lui Dumnezeu o vedem pe cruce.

În Ioan 17, Domnul Isus continuă: „Acum, Tată, preamărește-Mă la Tine Însuți cu slava pe care o aveam înainte de a fi lumea” (versetul 5). Aici, deci, Domnul Isus ca Om Se roagă pentru aceeași slavă pe care El, ca Fiu veșnic, a

posedat-o mai înainte de veșniciei. El nu a pierdut această slavă. Da, este adevărat ceea ce ne spune Filipeni 2, că El S-a făcut pe Sine Însuși nimic sau, textual: S-a golit. El a renunțat la slava Sa exterioară. El, Cel care era Dumnezeu veșnic, a venit ca Om aici pe pământ, ca un Om ca noi, dar fără păcat (vezi Evrei 4.15). De aceea nu se putea vedea slava Sa exterioară. El nu S-a născut într-un palat, nu S-a găsit nici măcar un loc în casa de poposite. Nu a avut o cunună strălucitoare pe cap, așa cum se vede uneori pe unele picturi. Nu, în exterior a fost un simplu om. Când iudeii vorbeau cu El, ei spuneau; „nu ai nici cincizeci de ani” - pe când Domnul avea aproximativ treizeci de ani! Ei Îl apreciau mult mai în vârstă decât era. Din aceasta se vede că El nu posedă o înfățișare exterioară deosebită.

Asta însă nu schimba cu nimic realitatea că El era Dumnezeu veșnic și nu putea să înceteze niciodată să fie Dumnezeu. Poate Dumnezeu înceta să mai fie Dumnezeu? Poate Dumnezeu să înceteze să aibă putere dumnezeiască? Și putea Domnul să înceteze a mai posedă slava morală a lui Dumnezeu? Imposibil! Și atunci când El a fost pe pământ, El era „singurul Fiu care este în sânul Tatălui” (nu „era”), așa cum ne spune Ioan 1.18. Și când El vorbește cu Nicodim - în noaptea aceea El era în Ierusalim - El îi spune despre „Fiul Omului, care este în cer” (Ioan 3.13), nu: care „a fost” în cer. În aceleași momente, când El vorbea cu Nicodim în Ierusalim, El era în cer și putea să spună lui Nicodim ce vedea și auzea El în acele momente în cer. El nu a făcut așa, însă El spune că El poate: „Noi vorbim ce știm și mărturisim ceea ce am văzut”. El era Dumnezeu veșnic. În Evrei 1 ni se spune că El susține toate lucrurile. Și atunci când El era om pe pământ, și atunci când El era ca un copil în leagăn, și arunci când a murit pe cruce pentru păcatele noastre, El purta universul, toate lucrurile, prin cuvântul puterii Sale.

Aici, în Ioan 17, Domnul Isus Se roagă pentru un al doilea lucru. El era Fiul veșnic, obiectul întregii plăceri și dragoste a Tatălui și Creatorul cerului și al pământului. Toate Îi aparțin, așa cum vedem prezentat simbolic în Geneza 24, unde robul spune că Avraam a dat lui Isaac toate câte îi aparțineau. Și așa citim și în Ioan 13: „Isus, știind că Tatăl Îi dăduse toate în mâini...” - Însă aici, în Ioan 17, Domnul Isus roagă pe Tatăl să-I dea încă odată această slavă. Noi probabil că nu am putea spune că El, ca Fiu veșnic, nu a părăsit casa Tatălui. Într-adevăr, El a venit aici pe pământ, însă noi nu putem spune că El a părăsit cerul. El nu a părăsit niciodată cerul, căci El era Dumnezeu și putea fi pretutindeni în același timp (Ioan 3.13).

Însă ca Om, Isus Hristos, Cel care a săvârșit lucrarea în viața Sa pe pământ și în moartea Sa, prin care El a descoperit pe Dumnezeu și așa L-a slăvit nemărginit de mult, ca om Îl roagă pe Dumnezeu: „Tată, acum slăvește-Mă la Tine însuși cu slava pe care am avut-o la Tine înainte de a fi lumea”. Minunată realitate! El avea totuși slava! El a avut-o, însă acum o primește a doua oară și anume ca Om, ca drept răsplată pentru lucrarea Sa. Și de ce Se roagă Domnul pentru aceasta? Nu era de ajuns pentru El că o avea în Sine Însuși? Da, pentru Sine însuși era de ajuns; când însă citim acest capitol mai departe, vedem de ce Domnul ca Om Se roagă în felul acesta. în versetul 22 El spune: „Eu le-am dat slava care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una”.

Aici avem explicația. Aceeași slavă, pe care El o avea din veșnicie ca Fiu veșnic al lui Dumnezeu, El a primit-o acum ca Om, ca drept răsplată pentru lucrarea Sa, prin care El a slăvit atât de mult pe Dumnezeu. Și această slavă, El voia să o dea oamenilor - tuturor oamenilor care, în timpul lepădării Lui, Îl vor primi și ale căror păcate El le-a purtat în trupul Său pe lemn. Ei trebuiau

să primească împreună cu El ceea ce era partea Lui și asta înseamnă: ei trebuiau să intre împreună cu El în casa Tatălui, acolo unde n-a fost niciodată vreo creatură. Nu este numai cerul; este casa Tatălui, care este caracterizată prin dragostea Tatălui față de Fiul Său și dragostea Fiului față de Tatăl. Acolo noi putem intra numai fiind copii ai Săi. După ce Domnul a săvârșit lucrarea pe cruce, El spune Măriei: „Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu nostru“ (Ioan 20.17). El, Fiul veșnic al lui Dumnezeu spune că ai Săi, care au fost răscumpărați prin El, sunt acum frați ai Săi și că Tatăl Său a devenit Tatăl lor. Și în Ioan 14 El spune că El va merge în casa Tatălui și mai departe: „În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus, căci Eu Mă duc să vă pregătesc un loc și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, voi veni din nou și vă voi lua la Mine Însumi ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi“.

Această minunată realitate corespunde planurilor lui Dumnezeu. În Romani 8.29 citim că Dumnezeu ne-a predestinat să fim asemenea chipului Fiului Său, ca astfel El să fie Întâiul-născut dintre mai mulți frați. Și aici, în Ioan 17, vedem în ce mod a fost împlinit acest plan al lui Dumnezeu; Domnul Isus a împlinit lucrarea pe cruce, prin care El a dat la o parte toate piedicile care-L opreau pe Dumnezeu să-Și îndeplinească planurile. Dumnezeu nu putea aduce nici un păcătos în casa Tatălui, unde n-a fost niciodată păcatul și unde toate vorbesc despre dragostea și lumina Sa. Și în afară de aceasta, cum ar putea un păcătos să fie fericit acolo? Dacă ar veni în cer cineva care nu este născut din nou, acolo unde totul este lumină și unde nu poate fi nici un păcat, unde se face numai ceea ce-I este plăcut lui Dumnezeu și unde nu este posibil să păcătuiești - ce ar însemna aceasta pentru un om despre care Dumnezeu spune că toată imaginația gândurilor din inima lui sunt numai rău în toate zilele (Geneza 6.5)? El nu ar putea face acolo ce ar dori să facă și nici să gândească ce ar dori inima lui să gândească. Ar fi pentru el un loc unde ar trebui să fie cu totul nefericit. Dacă ar fi posibil ca un om nenăscut din nou să vină în cer, atunci cerul ar fi pentru el un iad, căci toate i-ar fi împotriva. N-ar avea acolo nici un moment de bucurie.

Fără îndoială, Dumnezeu nu poate lua nici un om în cer, fără ca mai întâi să-l schimbe. Trebuie să fie luate păcatele omului și astfel să nu mai fie nici o judecată pentru el. Apoi trebuie judecată natura sa păcătoasă și Dumnezeu trebuie să-i dea o nouă natură - care nu păcătuiește și care este potrivită cu casa Tatălui, o natură care poate primi și poate înțelege lucrurile cerești și care-și găsește bucuria în ceea ce este bucurie pentru Dumnezeu. Primul lucru pe care Domnul Isus l-a făcut este acesta: a purtat pedeapsa păcatelor noastre, a fost făcut păcat pentru noi și a murit pentru noi; în felul acesta a fost exercitată judecata asupra naturii noastre vechi. Apoi, prin nașterea din nou, Dumnezeu ne-a dat o viață nouă. Și pe baza lucrării Sale, prin care Domnul a obținut lucrurile minunate pe care noi le-am văzut în Ioan 17 și pe care El ca Fiu al lui Dumnezeu le-a posedat din veșnicie, poate să împartă toate lucrurile cu aceia pe care Tatăl i-a dat Lui. În felul acesta planul lui Dumnezeu se împlinește, El poate acum salva pe oamenii căzuți și păcătoși, din starea lor de sărăcie în care erau. El nu trebuie să-i arunce în iad, ci El poate să-i ia în cer; nu numai în cerul în care sunt îngeri; ci El le poate da un loc mai presus de al îngerilor, cel mai înalt și minunat loc care există.

Care era locul cel mai înalt pe care Cel Atotputernic putea să-l dea? Nu era locul pe care l-a ocupat Preaiubitul Său Fiu? Care era cea mai înaltă binecuvântare pe care putea s-o dăruiască unui om? Nu era aceasta: să-l aducă în legătură cu Sine însuși, acolo unde El însuși locuiește? Și care era desfătarea cea mai înaltă pe care atotputernicul Dumnezeu putea s-o

dăruiască omului? Nu era propria Sa desfătare? Și El le-a dat pe toate acestea! El a luat pe oameni în slava Sa, în slava casei Tatălui. Le-a dat partea care a fost partea Fiului Său și a Sa. „Viața veșnică este aceasta“, spune Domnul Isus în Ioan 17.3, „să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu“. Care era bucuria Tatălui în veșnicie? „În Tine - în Fiul - Mi-am găsit plăcerea“. Acum, El ne-a dat pe Fiul și El ne-a dat o viață care este în stare să cunoască pe Fiul și să se bucure de slava Sa - încă de acum de pe pământ, însă mai presus de toate în Casa Tatălui.

Și care era bucuria Fiului? El era în sânul Tatălui, la inima Tatălui și acolo S-a bucurat de toată dragostea și slava Sa. Acum, aceasta a devenit și partea noastră. „Aceasta este viața veșnică, să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat“ (Ioan 17). Așa suntem noi binecuvântați cu tot felul de binecuvântări duhovnicești în locurile cerești (Efeseni 1.3). Dumnezeu poate face aceasta cu dreptate. El nu poate face niciodată ceva fără să aibă un motiv drept, căci El este Dumnezeu cel drept. Și pentru Dumnezeu este posibil să facă aceasta, căci Domnul Isus a înfăptuit pe cruce această lucrare minunată. Tocmai în momentele în care El purta păcatele noastre și a fost lovit și părăsit de Dumnezeu, El a slăvit pe Dumnezeu așa de mult, încât Dumnezeu a fost drept când L-a înviat din morți și I-a dat ca răsplată, pentru lucrarea Sa, aceeași slavă pe care El a posedat-o din veșnicie, ca Dumnezeu, ca Fiul. Și El a slăvit pe Dumnezeu așa de mult, încât Dumnezeu este drept când El dă această slavă și aceluia pentru care Domnul a înfăptuit lucrarea pe cruce ca Înlocuitor al lor.

Aceasta este partea lucrării Domnului Isus pe care o găsim prezentată în arderea-de-tot. Dacă înțelegem corect faptul acesta, atunci pricepem și ce am citit în Exod 29. Dumnezeu spune acolo că fiii lui Israel trebuiau în fiecare seară și dimineață să taie miei și să-i ardă pe altar „ca un miros plăcut“ și că El putea să locuiască în mijlocul lor pe baza acestei jertfe continue. Însă nu era Israel un popor păcătos? Nu vedem, când citim istoria acestui popor, cât de răzvrătit era? Începând chiar din momentul în care Dumnezeu a salvat pe israeliți din Egipt, ei murmură. În capitolul 14 al cărții Exodului ei au trecut prin Marea Roșie. În capitolul 15 ei cântă: „Tu ne-ai răscumpărat“, însă la sfârșitul capitolului ei murmură. În capitolul 16 murmură pentru că n-au ce mânca și în capitolul 17 pentru că n-au ce bea. Și așa merg mai departe. În Numeri 10 vedem cum israeliții pleacă de pe muntele unde Dumnezeu i-a declarat ca popor al Său. În capitolul 11, ei murmură. În capitolul următor, Miriam și Aaron murmură împotriva lui Moise. În capitolul 13 Dumnezeu vrea să introducă poporul în țară, însă ei nu vor. De aceea, în capitolul 14 El spune că nu trebuie să intre în țară, însă ei vor acum. În capitolul 16 are loc răscoala lui Core, Datan și Abiram. Și așa merg lucrurile în continuare pe tot parcursul călătoriei, mereu păcate, murmure neconținute împotriva lui Dumnezeu. De aceea Evrei 3 ne spune în ultimul verset: n-au putut intra în țară din pricina necredinței lor. Dumnezeu trebuia să-i judece în pustie.

Cum putea Dumnezeu locui în mijlocul unui astfel de popor? Putea, numai pentru că El vedea lucrarea acestui singur Om! Domnul Isus nu era încă atunci pe pământ, însă Dumnezeu vedea deja crucea. Aceasta o găsim și în Romani 3, unde Se spune că Dumnezeu putea trece cu vederea (mai exact: să lase la o parte) păcatele credincioșilor din Vechiul Testament, pentru că El vedea lucrarea Domnului Isus care urma să aibă loc: „să-Și arate dreptatea Lui, trecând cu vederea păcatele făptuite mai înainte prin îndelunga răbdare a lui Dumnezeu“. Aici vedem de ce Dumnezeu poate să locuiască în mijlocul poporului Său. Și aici avem cheile pentru o realitate care umple cu uimire pe orice credincios, și cu cât va deveni mai în vârstă, cu atât mai mult - care se

uită la sine, mă gândesc la realitatea că Dumnezeu ne-a suportat mereu și nu ne-a pus de mult la o parte și nu ne-a lepădat. Se gândește vreun credincios - mă refer la acela care a cunoscut harul lui Dumnezeu, prin aceea că a văzut că Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu pentru el și știe că pentru aceasta păcatele îi sunt îndepărtate - se găsește vreun asemenea credincios care este mulțumit cu sine însuși și poate să spună: „viața mea este în concordanță cu harul pe care mi l-a arătat Dumnezeu“? Dacă cineva ar spune așa, n-ar spune adevărul. Eu știu lucrul acesta, căci îmi cunosc propria viață și propria-mi inimă. Oricine care este sincer va spune: „Mi-e rușine cum m-am purtat față de dragostea și harul Domnului“. Nu trebuie ca fiecare credincios, când seara privește în urmă peste ziua trecută și se întreabă: „Cât de mult viața mea a fost consacrată astăzi Domnului? Cât de mult am făcut pentru El și cât pentru mine?“ - nu trebuie ca fiecare să se rușineze, că atât de puțin a făcut pentru Domnul, că s-a preocupat așa de mult cu sine însuși și cu interesele sale proprii și inima sa a fost așa de rece față de minunata dragoste a lui Dumnezeu? De ce nu ne pune Dumnezeu deoparte? De ce nu ne-a lepădat de mult Domnul Isus? De patruzeci și cinci de ani știu că păcatele mi-au fost iertate și de patruzeci și trei de ani am realmente pace cu Dumnezeu - și de câte ori a trebuit să mă smeresc înaintea Domnului! Față de nici un om nu a avut atâta răbdare cât a avut și are Domnul cu mine. De ce nu m-a pus deoparte? De ce nu a spus: „ am făcut atât de mult față de omul acesta și iată răspunsul lui acum! Nu vreau să mai am a face cu el“?

În jertfa arderii-de-tot avem răspunsul. Tatăl nu mă pune deoparte, căci El, când privește la mine, vede pe Domnul Isus. Eu sunt, așa cum spune Efeseni 1.6, acceptat în Cel Preaiubit, eu sunt „așezat în împărăția Fiului dragostei Sale“ (Coloseni 1.13). Când Tatăl mă privește, El vede pe Domnul Isus. Eu sunt îmbrăcat cu El. Vom vedea, dacă va vrea Domnul, în expunerile următoare, că cel care aducea o jertfă de ardere-de-tot trebuia să dea jos pielea animalului de jertfă. Și această piele o primea preotul care făcea jertfa, așa că el se putea îmbrăca apoi cu pielea aceasta. Oricine îl vedea, vedea privilegiul jertfei. Așa a îmbrăcat Dumnezeu, în Geneza 3, pe Adam și Eva, după căderea lor în păcat, cu pielea animalelor care nu păcătuiseră, însă au murit, pentru ca Adam și Eva să fie îmbrăcați, așa că Dumnezeu, când îi privea, vedea aceste animale nevinovate. Și așa suntem noi, cei care l-am primit pe Domnul Isus ca Mântuitor și astfel avem parte în El și în lucrarea Sa, îmbrăcați cu El, „făcuți plăcuți în Cel Preaiubit“. Așa cum s-a spus, când Dumnezeu mă privește, El vede pe Domnul Isus. El vede toate privilegiile Sale, mă vede ca obiect al dragostei Domnului Isus. De aceea Dumnezeu poate îndura totul de la mine. El nu poate numi bune păcatele și, dacă este păcat în viața mea, atunci Tatăl va lucra atâta timp până când va fi îndepărtat. El nu poate avea părtaşie cu mine, atâta timp cât eu nu am judecat păcatul. Însă El mă suportă, Se ocupă de mine ca să mă aducă în situația ca eu să judec păcatul - și toate acestea pentru că El vede totdeauna în mine pe Domnul Isus, care L-a slăvit atât de mult.

Putem astfel înțelege că prin jertfa de ardere-de-tot Dumnezeu putea să locuiască în mijlocul poporului Său. În Numeri 23 și 24 citim că Balaam spune: „Dumnezeu nu vede nici o nelegiuire în Iacov“ deși în capitolele următoare citim că poporul trăia în idolatrie și în desfrânare. Și totuși Balaam vorbește prin Duhul lui Dumnezeu: „Dumnezeu nu vede nici o nelegiuire în Iacov“! De ce? Pentru că acolo era prezentă arderea-de-tot. „Iată ce să jertfești pe altar: doi miei de un an, în fiecare zi, necurmat. Un miel să-l jertfești dimineața, iar celălalt miel să-l jertfești seara“ (Exod 29.3839). În Levitic 7 citim că focul de pe altarul arderii-de-tot nu trebuia să se stingă niciodată, așa că zi și noapte se ridica spre Dumnezeu mirosul plăcut al acestei jertfe.

Această jertfă amintea lui Dumnezeu de lucrarea minunată pe care Domnul o va aduce la cruce și prin care El va fi slăvit atât de mult - și va fi slăvit printr-un Om, prin Omul Isus Hristos, care „S-a dat pe Sine Însuși“, așa cum ne spune 1 Timotei 2.5 și 6. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu putea locui în mijlocul poporului, fără ca să-l judece, ci dimpotrivă, binecuvântându-l și putând să-i vorbească. Am citit: „Un miel să-l jertfești dimineața, iar celălalt miel să-l jertfești seara...; Aceasta este arderea-de-tot necurmată, care va fi adusă de urmașii voștri la ușa cortului întâlnirii, înaintea Domnului, unde Mă voi întâlni cu voi și unde îți voi vorbi. Acolo Mă voi întâlni cu fiii lui Israel și locul acela va fi sfințit de slava Mea. Voi sfinți locul întâlnirii și altarul; voi sfinți pe Aaron și pe fiii lui, ca să fie în slujba Mea ca preoți. Eu voi locui în mijlocul fiilor lui Israel și voi fi Dumnezeul lor. Ei vor cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeul lor, care i-am scos din țara Egiptului, ca să locuiesc în mijlocul lor. Eu sunt Domnul Dumnezeul lor“ (Exod 29.41-46).

Ce realitate minunată! Vedem că poporul era un popor păcătos. Într-adevăr, mielul a fost înjunghiat (Exod 12), iar sângele a fost stropit pe ușorii ușii. În Exod 29 israeliții sunt în siguranță față de judecată și sunt salvați din Egipt. Este însă aceasta totul? Poate Dumnezeu, după ce a iertat păcatele cuiva, să suporte în continuare păcatele acestuia? Poate Dumnezeu să-i ierte necredințioșia, starea de nemulțumire și abaterile sale? Aici avem răspunsul: Dumnezeu Își va aminti mereu de minunata lucrare pe care Domnul Isus a făcut-o la cruce și pe baza acesteia El va putea locui în mijlocul poporului Său. De aceea jertfa de ardere-de-tot trebuia adusă zilnic, dimineața și seara, iar focul de pe altar nu trebuia să se stingă. Mirosul plăcut trebuia să se ridice necurmat spre Dumnezeu. Prin aceasta El Își amintea mereu de un Om care La slăvit atât de mult.

Acesta este motivul pentru care dragostea lui Dumnezeu se înnoiește în fiecare dimineață față de noi și fiecare dintre noi se poate sprijini pe bunătatea, credințioșia și grija Sa față de noi. Oricine a primit pe Domnul Isus, poate fi sigur că va merge la sfârșit și că va veni momentul când va merge în slavă. Dacă trebuie ca noi să murim înainte ca să vină Domnul Isus — sau mai bine zis: dacă Domnul Isus nu va veni curând și noi va trebui să murim atunci noi vom merge în Paradis, așa cum Domnul Isus spunea tâlharului de pe cruce în Luca 23. Pavel scrie în Filipeni 1.23: „Aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine“. Și dacă Domnul va veni curând, atunci noi vom fi schimbați. Noi așteptăm așa cum spune Filipeni 3.21, pe Domnul Isus ca Mântuitor din cer, „care va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă“. Și atunci Domnul, așa cum El Însuși spune în Ioan 14, ne va lua în casa Tatălui. În 1 Corinteni 15 și 1 Tesaloniceni 4 citim că vom fi schimbați, iar cei care au adormit în Hristos vor învia. Cu toții împreună Îl vom întâmpina pe Domnul în văzduh. El ne va întâmpina în văzduh. Întâlnirea va avea loc între cer și pământ. În Ioan 20 Domnul spune Mariei; „Du-te la frații Mei și spune-le că mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru“ (versetul 17). El ne va introduce acolo ca frați ai Săi, ne va aduce la Tatăl Său, care pe baza acestei lucrări minunate a devenit acum Tatăl nostru. Și astfel vom fi veșnic cu El, într-o slavă cum niciodată nu a trăit vreă creatură și cum nici îngerii nu au văzut vreodată și cu atât mai puțin nu au primit. Noi însă am primit această slavă. De ce? Pentru că Tatăl ne iubeste. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“.

În această expresie „viața veșnică“ este tot ceea ce noi am văzut deja; „viața veșnică“ înseamnă că această viață nu are nici început nici sfârșit și aceasta se potrivește numai pentru viața lui Dumnezeu. Acum, când Domnul Isus a

devenit viața noastră, noi putem fi introduși în casa Tatălui și putem să ne desfătăm în casa Tatălui. Calea prin care Dumnezeu a făcut posibil aceasta este Fiul lui Dumnezeu, care ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi. El a murit la cruce pentru noi, ca să ne salveze de judecata veșnică, El a luat acolo asupra Sa păcatele noastre și S-a făcut păcat pentru noi: El a purtat judecata păcatelor noastre și a stării noastre. Și în același timp, El a slăvit pe Dumnezeu în dreptatea Sa, I-a dat lui ca Om toate binecuvântările minunate și El ne dă și nouă, celor pentru care El a săvârșit lucrarea, aceeași slavă.

Cât de minunată este lucrarea Domnului Isus! Cu cât ne ocupăm mai mult cu ea, cu atât mai mult vedem slava Sa și cu atât mai mult vedem cât de mare este harul lui Dumnezeu, cât de mare este dragostea Domnului Isus, care a dorit să înfăptuiască această lucrare, ca astfel noi să putem primi aceste binecuvântări.